

ДАМЯН ДАМЯНОВ ПРИВЕЧЕР

chitanka.info

Изпито е последното кафе,
изпушена — цигарата последна.
Здраченее стаята ми — сив кафез,
богат доскоро, вече — с дъх на бедност.
А беше време — в своя дом богат
мечтах да прибера и да нахраня
аз целия бездомно — гладен свят,
да излекувам всичките му рани.
А беше време — бе щастлив и сит
на тази стая оня обитател,
останал в бяла рамка да виси
и в паметта ми, и върху стената.
Той — моят маслен образ — оттогаз.
Той — моят бивш живот с чертите мои.
Той — мойта младост, мойто второ аз
от памет и бои, той, моят двойник,
за разлика от мен — неостарял...
Напушил се, напил се със кафета,
хич не му пука, хич не муе жал,
че живият му двойник днес в несрета
живее и стотинките брои...
...Кафе — изпито, даже фасче нямам...
Богат и беден, жив и от бои,
стоим — сегашен и предишен — двама.
И аз му шепна: „Братче, е добре,
какво взе ти от щедрия си жребий?
Мечтаеше цял свят да прибереш.
Да се е сетил някой днес за тебе?
Кой ти подава глътчица кафе?
Една цигара дава ли ти някой?“
...Добре, че с черното си кадифе
и двама ни еднакво скрива мракът.
Добре, че моето безсмъртие ей там
и мойта смърт ей тук в мен ще се слоят.
Дошъл в света за гордост, не за срам,

във гордост смятам да го доживея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.